

Dromen komen
tot leven
wanneer een
oude bruidswinkel
heropent

De
BRUIDSWINKEL

ROMAN

RACHEL HAUCK

Rachel Hauck

De bruidswinkel

Roman

Vertaald door Evelyn van Bilsen

KOK

Proloog

Haley

Zomer 1996

Heart's Bend, Tennessee

Het middagbriesje dat zijn weg tussen de zomergroene bomen door zocht, bracht de geur van regen mee. De dreigende zwarte wolken werden bij elkaar gejaagd, tot ze op een ruwe bergkam leken. Met een chocolade-vanille-ijsje in haar hand speurde Haley de lucht af. Ze liet haar fiets aan de rand van Gardenia Park vallen.

‘Het gaat regenen, Tammy. Schiet op!’ Haley keek over haar schouder in de richting van hun ‘fort’, een verlaten gebouw dat ooit ‘De Bruidswinkel’ heette.

Het ging harder waaien en een laag gerommel klonk door het park. Haley huiverde en kromde haar tenen in haar slippers.

‘Tammy!’

‘Wacht nou even, hij gaat zo mijn ijsje dippen.’

Haley vond Tammy, het mooiste meisje uit hun klas, al aardig vanaf het moment dat ze elkaar in de eerste klas ontmoetten.

‘Neem dan een gewoon chocolade-ijsje.’ Een donderslag zette Haleys woorden kracht bij en een bliksemschicht zorgde voor extra effect.

‘Maar ik wil een gedipte.’

‘Zo worden we nog nat.’

Bij het ijskarretje haalde Tammy haar schouders op, grijnsde en pakte het ijsje aan dat Carter Adams haar door het raampje aan-

reikte. Haley kon Carter niet uitstaan. Hij was bevriend met haar oudste broer, Aaron, en elke keer als hij bij hen was, plaagde hij haar en zat hij haar op de huid, tot ze begon te gillen.

Vervolgens kwam haar moeder steevast de kamer in gesnel. ‘Haley, wees toch eens stil!’ zei ze dan. ‘Waarom ben je in vredesnaam zo aan het gillen?’

Kwam Aaron voor haar op? Of gaf Carter toe dat hij haar geplaagd had? Natuurlijk niet. Dat was te veel gevraagd. Zij zou anderen verdedigen wanneer ze groot was. Anderen helpen. Opkomen voor wie gepest werd.

Als meisje met vier oudere broers leerde je wel voor jezelf opkomen. Ze vond hen best aardig hoor, behalve als ze zich als jongens gedroegen.

‘Waar wil je naartoe?’ Tammy ging op een bankje zitten en wenkte Haley om bij haar te komen. Met het puntje van haar tong ving ze het vanille-ijs op dat door de barsten in de chocolade heen lekte. ‘Naar jouw huis? We kunnen Mario spelen.’

‘Nee, dat hebben we al gedaan. Trouwens, de kans is groot dat een van mijn broers daar al mee speelt.’ Haley keek achterom naar hun fort, de oude bruidswinkel. ‘Wat dacht je van jouw huis?’

Haley gaf de voorkeur aan het nette, rustige huis van de Easons. Als enig kind had Tammy alle ruimte, inclusief haar eigen badkamer.

Haar eigen badkamer! Haley moest die van haar delen met de twee jaar oudere Seth en de vier jaar oudere Will. Volgens haar moeder hadden ze een jongens-en-meisjesbadkamer. Dat kwam neer op een jongens-en-jongensbadkamer, zonder ruimte voor een meisje. Er kwam een tijd dat Haley voor anderen op zou komen en dat ze haar eigen badkamer had. Zeker weten.

‘Ik vind je broers aardig.’

‘Aardig? Dan moet je eens proberen met ze samen te leven.’ Haley trok haar neus op. ‘Ze zijn luidruchtig en ze stinken. En niet zo’n beetje ook.’

Weer klonk de donder boven hun hoofd en dit keer viel er ook wat regen. De pieper in Tammy’s fietsmandje ging af.

‘Dat is mijn moeder,’ zei ze, en ze deed haar best om te voor-

komen dat haar ijs langs de zijkant droop en het servet dat om het hoortje gewikkeld was, doorweekte. Ze pakte haar pieper. 'Het is een drie.'

Ah, een drie. Dat betekende: pas goed op jezelf. Meestal stuurde mevrouw Eason een één, wat betekende: kom thuis.

De lucht boven het grote park in het centrum van de stad en boven het centrale plein van Heart's Bend werd donker en de wind voerde regendruppels mee. Bliksemschichten schoten langs de blauwzwarte hemel.

Tammy huiverde. 'We kunnen beter een veilig plekje opzoeken.'

'Zullen we naar het fort gaan?' Haley gebaarde over haar schouder naar het verlaten gebouw.

Alsof dat een teken was, barstte de hemel open in een hevige regenbui. Tammy liet haar ijsje vallen, terwijl ze zich gillend en lachend naar haar fiets haastte. Het water kwam met bakken uit de hemel vallen.

'Wegwezen hier!'

'Wacht op mij.' Haley hield haar ijsje stevig vast, terwijl ze op haar fiets sprong en zo hard ze kon First Avenue door trapte. 'Aah!' Ze dook in elkaar, toen de regendruppels op haar warme, plakkerige huid vielen en haar afkoelden.

Ze racete het kruispunt over op het moment dat het licht op rood sprong, liet haar fiets in de schaduw van de oude eikenboom vallen en veegde met haar hand het druipende Spaanse mos, dat in lange slierten aan de boom hing, opzij. Ze wilde eerder dan Tammy op de achterveranda zijn.

De wolken botsten op elkaar en verklaarden elkaar de oorlog. Hun degens van licht kruisten elkaar en toen de meisjes zich op de brede plankenvloer lieten vallen, regende het pijpenstelen in Heart's Bend.

Haley sprong op en stak haar hoofd om de gammele hordeur heen naar buiten. 'Haha, nu krijgen jullie ons niet te pakken.'

'Kom op, laten we naar binnen gaan.' Tammy rammelde aan de deurknop, waardoor het slot opensprong, en glipte vervolgens door de achterdeur van de winkel.

Haley volgde haar en bleef net over de drempel stilstaan in wat haar moeder de ‘provisiekamer van de butler’ noemde. Ze schudde de regendruppels uit haar steile, blonde haar. De stilte van de winkel daalde op haar neer en leek iets te vertellen wat Haley niet begreep, maar wel degelijk voelde. En zoals elke keer dat ze hier kwam, had Haley het idee dat ze thuiskwam.

Papa noemde het een zesde zintuig, wat hij daar dan ook mee bedoelde. Maar soms voelde Haley dingen aan over tijd en ruimte en over dingen die niet zichtbaar waren. Dat besef wond haar op, maar eerlijk gezegd werd ze er soms ook doodsbang van.

‘Kijk, ik krijg het er niet af.’ Lachend wapperde Tammy haar hand voor Haleys gezicht heen en weer; flarden van het witte servetje van haar ijsje zaten aan haar plakkerige vingers vast.

Haley trok het los, verfrommelde het tot een balletje en stak het in haar zak. Ze wilde geen puinhoop van deze plek maken, zoals iedereen die hier een zaak had geprobeerd te openen, sinds het geen bruidwinkel meer was. Ze vond het een schande – een regelrechte schande – zo respectloos als mensen omgingen met een gebouw en alles waar dat voor stond.

Ook al was Haley pas tien, ze kende de verhalen over de bruiden van de winkel, over juffrouw Cora en al het goede wat ze had gedaan. Deze plek verdiende respect.

‘Laten we bruidje spelen.’ Tammy rende de brede, stevige en imposante trap op. De gebogen leuning met houtsnijwerk deed Haley denken aan een schitterend paleis. Dat was deze winkel voor Heart’s Bend, een schitterend paleis. Voor meisjes die gingen trouwen. ‘Jij mag dit keer de bruid zijn, Haley. Loop de trap maar af vanaf daarboven...’

‘De entresol.’

‘Ja precies, daarvandaan.’ Tammy likte de chocolade van haar vingers en veegde haar hand af aan haar korte broek. ‘Hoe weet je ook alweer dat het een “entresol” heet?’

‘Dat heb ik mama horen zeggen, toen we een documentaire zaten te kijken.’ Haley snoof. Mama vond haar opvoeding belangrijk en zo ongeveer alles in de familie Morgan moest ‘educatief’

zijn. Zelfs de kerstcadeautjes. Leve papa die met de feestdagen een grens stelde aan mama's obsessie betreffende educatie.

Kijk, mama was dokter en papa ingenieur. Ze werkten lange dagen en hadden een dienstmeisje tevens kok in dienst, Hilda, en een kindermeisje, Tess. Ze waren wel oké en soms een beetje prikkelbaar. De laatste keer dat Haley hun vroeg om een cake met haar te bakken, hadden ze haar het huis uit gebonjourd.

'Ga zwemmen. Jullie hebben dat grote, oude zwembad buiten en jullie kinders hangen hier allemaal binnen rond. Te gek voor woorden, zeg ik je, te gek voor woorden. Toen ik jong was hadden we...'

Hilda's toen-ze-jong-was-verhalen joegen Haley en haar broers altijd linea recta het huis uit.

Zo ging dat dus in het huis van de Morgans. Maar haar vader en moeder waren elke avond thuis voor het avondeten, want mama vond dat gezinnen samen moesten eten. Maar dan nog moesten ze het over iets intelligents hebben. Mama zei altijd: 'Er gaat niets boven een goede opvoeding.'

Echt niet? Behalve doelen stellen. Dat was mama's andere stokpaardje. Iedereen moest op oudejaarsavond doelen stellen. Ze zorgde ervoor dat het hele gezin ging zitten om op te schrijven wat ze wilden bereiken. Zelfs papa. Er was geen ontkomen aan.

De afgelopen drie jaar had Haley opgeschreven: *Een puppy krijgen*. Die had ze tot nu toe niet gekregen. Wat had het voor zin dat ze een doel opschreef als haar ouders haar nooit hielpen om dat te bereiken?

'Ga je nou nog de bruid zijn of niet?' zei Tammy. 'Ik was de vorige keer bruid. Het is mijn beurt om de winkelierster te zijn.'

Haley liep op een sukkeldrafje de trap op. Ze was liever winkelierster dan bruid. 'Goed, maar met wie ga ik dan trouwen?'

'Met wie wil je trouwen?'

'Met niemand. Ik zei het toch al, jongens stinken.'

Tammy vertrok haar gezicht. 'Doe maar alsof dat niet zo is. Nou, met wie?' Ze draaide aan de knop van de kast onder de dakvoet; ze deden altijd alsof de bruidsjurken daarin hingen.

Maar de deur zat op slot, zoals gewoonlijk.

Haley kon niet één jongen op school bedenken aan wie ze zich niet groen en geel ergerde. Ze tuurde door het licht dat door de ramen van de entresol viel naar haar vriendin. ‘Cole Danner?’

‘Cole?’ Tammy zuchtte, trok een gezicht en plantte haar hand op haar heup. ‘Die is van mij.’

‘Ik wil hem niet echt. Tjonge. We doen maar alsof. Hij is de leukste jongen van de klas en voor zover ik weet, stinkt hij het minst.’

‘Goed, omdat we alleen maar doen alsof mag het wel. Maar als we groot zijn dan is-ie voor mij.’

‘Cole? Van mij mag je hem hebben. Ik ga pas trouwen als ik oud ben, dertig of zo, misschien zelfs wel veertig.’

Tammy lachte. ‘Maar je moet wel mijn bruidsmisje zijn, beloof je dat?’

‘Beloofd.’ Natuurlijk had ze alles over voor Tammy, haar beste vriendin.

Boven hun hoofd rolde de donder, maar de muren van de bruidswinkel stonden stevig overeind.

Haleys oma Morgan en haar vriendin, mevrouw Peabody, hadden hun bruidsjurk hier gekocht. Mama studeerde geneeskunde in Boston, toen ze papa ontmoette die aan het MIT studeerde. Ze waren alleen voor de burgerlijke stand getrouwd, anders had ze haar jurk vast ook bij juffrouw Cora gekocht.

Dat wilde Haley in ieder geval geloven. Ook al was ze pas tien, ze had een sterk gevoel voor traditie.

Papa en mama verhuisden terug naar Heart’s Bend, toen Haley twee was, omdat ze graag bij hun familie in de buurt wilden zijn en de kou zat waren. In die tijd begon mama haar eigen kliniek voor sportgeneeskunde. Voor zover Haley het kon inschatten was ze aardig beroemd. Atleten kwamen van heinde en verre naar haar toe.

‘Je hebt een sluier nodig.’ Tammy pakte een oud stuk krantenpapier, streek het glad op de vloer en vouwde het vervolgens over Haleys hoofd heen.

Haley lachte en dook weg, waardoor de zwart-witte sluier van haar hoofd gleeed. 'Als ik thuiskom met luizen ontploft mijn moeder.'

Ze liep in de richting van de trap naar de tweede verdieping. 'Laten we hier op onderzoek uit gaan. Misschien ligt er iets wat we kunnen gebruiken.'

Maar het was een rommeltje op de tweede verdieping. Het stond vol met dozen en oude computerapparatuur. Verf bladderde van de wanden, de vloer was bedekt met vergaan tapijt en van de badkamer was niet veel meer over.

Tammy huiverde. 'Hier krijg ik de kriebels van. Laten we teruggaan naar de entresol.'

Maar Haley zag iets onder een hoekje van het tapijt uit steken. Ze bukte, trok het eronder vandaan en zag dat het een zwart-wit-foto was.

Tammy hurkte naast haar. 'Hé, dat is juffrouw Cora. Ik heb haar foto in de krant gezien.'

'Ik weet het, ik ook.' Haley keek het vochtige vertrek rond. 'Denk je dat ze hier woonde?'

'Ik hoop het niet. Het is hier afschuwelijk.'

Haley keek naar de indringende blik in de ogen van de vrouw, alsof ze ergens naar verlangde. Haley kreeg een knoop in haar maag en kippenvel op haar armen. Haar zesde zintuig weer. Iets wat ze kon voelen, maar niet zien.

'Kijk, wasknijpers. En een stuk tule. Hier kunnen we jouw sluier van maken.' Tammy stond naast een boekenplank en hield haar schatten omhoog.

'Laten we gewoon doen alsof ik een jurk en een sluier draag.' Haley keek nog steeds naar het gezicht op de foto. Juffrouw Cora was niet heel knap, maar zag er vriendelijk uit; ze had een ouderwets kapsel, zoals op foto's van oma, en straalde nieuwsgierigheid uit. En iets van droefheid. Ze was duidelijk bedroefd.

Maar ze had alleen maar goede dingen gehoord over juffrouw Cora. Vond ze het leuk om een bruidswinkel te hebben? Had ze veel broers, zoals Haley? Daar kon een meisje droevig van worden. Of was ze enig kind, zoals Tammy?

‘Hal, kom op, voordat mama me oppiept en ik haar huis moet.’

De donder rolde, alsof die zijn instemming wilde laten blijken. Haley stopte de foto in de zak van haar korte broek en drentelde de trap af.

‘Ik ben van gedachten veranderd. Jij mag de bruid zijn. Dan ben ik de winkelierster, juffrouw Cora.’

‘Juffrouw Cora?’

‘Waarom niet. We doen toch alsof? Trouwens, als Cole de bruidegom is, dan kun jij beter de bruid zijn. Jij trouwt met hem, voordat ik ooit trouw.’

Terug op de entresol kroop Haley snel in haar rol en haastte zich de trap af naar de ontvangstkamer. ‘O, hallo mevrouw Eason. Uw dochter doet nu haar sluier om.’ Ze deed alsof ze de voordeur van de winkel opende, want de echte deur zat stevig vergrendeld. ‘Neemt u alstublieft plaats.’

Boven haar hoofd schuifelde Tammy over de entresol en vervolgens schreed ze, terwijl ze een trouwliedje neuriede, voetje voor voetje de trap af. Haley blies een paar losse plukken haar uit haar gezicht; ze zweette door de warme, mufte lucht in de winkel en daardoor bleef het stof aan haar gezicht plakken.

‘Is ze niet beeldschoon, mevrouw Eason?’ Haley sprong een denkbeeldige lijn over en drukte haar handen tegen haar wangen om de rol van Tammy’s moeder te spelen. ‘Lieve help, ik moet huilen. Ik moet huilen.’ Ze wuifde zichzelf koelte toe. ‘Lieverd, je bent mooi, zo vreselijk mooi.’

Tammy bracht haar sluier van krantenpapier in model, waaierde de rok van haar denkbeeldige jurk uit en kirde dat ze niet kon wachten tot ze met Cole Danner zou trouwen.

Op het moment dat ze dat zei, flitste de bliksem en de klap die erop volgde, was zo hard dat de ramen ervan rammelden. Tammy sprong in Haleys armen.

Toen vielen ze gierend van het lachen op de grond en klopten met hun handen op het gesplinterde hardhout. Toen ze tot rust gekomen waren, keek Haley naar het hoge plafond.

‘Op een dag is deze winkel van ons samen, goed?’ Ze nam

Tammy's hand in de hare. 'We gaan studeren en daarna misschien bij de marine of iets dergelijks –'

'De marine? Ik ga echt niet bij de marine.' Tammy klonk heel zeker van zichzelf. 'Maar ik wil deze winkel wel samen met jou heropenen.'

'Maar eerst gaan we wat van de wereld zien, mensen ontmoeten, naar Hawaii of zo, en dan kopen we deze winkel.'

'Beste vriendinnen voor altijd.' Tammy haakte haar pink om die van Haley.

'Beste vriendinnen voor altijd.'

'Op een dag komen we hier terug en dan is deze bruidswinkel van ons.'

'Pinkie.'

'Pinkie.'

De bliksem flikkerde en deed het raam weer rammelen. Haley sprong op en rende gillend de winkel rond; Tammy volgde haar op de hielen.

Want 'doen alsof' hoorde bij beste vriendinnen zijn.

Maar aan 'doen alsof' kwam een eind.

Beste vriendinnen waren voor altijd.

En pinkie-beloften werden nooit verbroken.

1

Cora

April 1930

Heart's Bend, Tennessee

De ochtend begon zoals elke andere dag in de week. Cora liep achterom naar de winkel, deed de deur van slot en de lichten aan.

Maar vandaag wakkerde het lentezonnetje dat door de bomen heen scheen een gevoel van hoop aan. Een zinderende verwachting.

Misschien was vandaag wel de dag.

Ze hing haar trui en hoed aan de haken in het halletje, ging de kleine ontvangstkamer binnen en bleef bij het dichtstbijzijnde raam staan. Ze schoof de kanten vitrage opzij en keek naar de loop van de Cumberland-rivier die tussen de bomen door zichtbaar was. Kon ze hem maar helemaal zien.

Al was ze dol op het lentegroen en de geur van gardenia's, ze miste het onbelemmerde uitzicht dat de bladerloze bomen haar gaven. De winkel lag boven op de heuvel en in de winter kon ze mijlenver kijken. Ondanks de koude, grijze dagen van de winter, was haar uitzicht beter als alles kaal was.

Nu was de lente gekomen. Alleen *hij* nog niet. Ze verlangde zo hevig naar een glimp van zijn grote, soepele passen waarmee hij vanaf de haven de heuvel op liep en zijn brede verschijning die de straat vulde, de warrige bos blond haar die zijn gezicht omlijstte en de mouwen van zijn witte blouse die zich om zijn brede armen spanden.

Kom vandaag, liefste.

‘Cora?’ De achterdeur klapte dicht en onderbrak haar mijmeringen. ‘Ik ben hier.’ Odelia, Cora’s winkelbediende en naaister, bracht een golf koude lucht mee naar binnen, samen met de geur van kaneel. ‘Het spijt me dat ik laat ben. De broodjes waren nog niet klaar.’ Ze verschoof de kledingstukken in haar armen. ‘En alsof dat nog niet genoeg was, kreeg ik de oude auto niet aan de praat, dus heeft Lloyd me met de auto gebracht.’

Cora boog zich naar haar toe. ‘Mmm, die ruiken heerlijk. En geen haast, we hebben nog een uur voordat ze komen. Mama is onderweg.’

‘Mooi, mooi. Geen betere gastvrouw dan jouw moeder.’ Odelia zette de warme broodjes in de bijkeuken op de begane grond, waar mama thee, koffie en de gebakjes van Haven’s bakkerij zou klaarzetten. Zij moest maar beslissen wat ze met Odelia’s broodjes deed. ‘Zelfs jouw tante Jane zei dat er geen betere gastvrouw bestond dan Esmé. Nu ga ik eerst de rest van de jurken uit de auto halen. Lloyd heeft werk te doen op de boerderij en vindt het niet leuk als ik hem ophoud.’

‘Ik zal je helpen.’ Cora volgde Odelia de winkel uit en de straat door naar Blossom Street. ‘Goedemorgen, Lloyd,’ zei ze, toen ze bij de auto kwam.

‘Cora.’ Hij knikte haar toe, liet vervolgens zijn hoed over zijn ogen zakken en stak haar een paar jurken toe. ‘Ik heb werk te doen.’

‘Stil, jij. Wat denk je dat wij hier de hele dag doen, knikkeren of zo?’ Odelia zette haar voet in het wagenwiel en stapte in de laadbak waar ze de jurken van haar man overnam. ‘Houd ze niet zo tegen je aan, straks ruiken ze nog naar paarden en varkens.’

‘Odelia, hier, geef ze maar aan mij.’ Cora stak haar hand uit naar nog eens drie jurken.

De vrouw was met haar naaivaardigheden onmisbaar voor de winkel, maar een raadsel. Ze was deels Iers en deels Cherokees, een werkpaard met een gladde, bruine huid die in tegenspraak was met haar leeftijd. Mama zei dat ze haar hoed op zou eten als Odelia niet minstens zestig was.

Toen ze de jurken uitgeladen hadden, ging Lloyd ervandoor. Odelia riep hem na: 'Kom me wel weer ophalen, jij ouwe dwaas, anders krijg je geen avondeten.'

'Hoelang zijn jullie twee ook alweer getrouwd?' vroeg Cora, terwijl ze in de pas ging lopen met haar assistente. Odelia was een vondst van tante Jane. Die had haar ingehuurd, toen ze de winkel opende in 1890.

'Sinds sint-juttemis.' Ze bestudeerde een van de witsatijnen jurken. 'Als Lloyds oude deken er een vlek op heeft gemaakt, dan zal ik hem.'

Maar in het licht van de entresol zagen de jurken er perfect uit en de witte rokken straalden pracht en zuiverheid uit. Niemand in Heart's Bend kon zo goed met de naaimachine en naald overweg als Odelia.

'Ik zal de sokkelvitruines in orde maken.' Cora liep de trap af. De imposante trap met de gewelfde, glanzende houten spijlen verdeelde de winkel in tweeën – de grote ontvangstkamer aan de linkerkant en de kleine ontvangstkamer aan de rechterkant.

De grote ontvangstkamer deed denken aan die in Hollywood; althans, voor zover Cora dat kon opmaken uit films en tijdschriften. De hardhouten vloer was bedekt met hoogpolig tapijt en op de muren hing kleurig behang.

In het licht van de etalage aan de voorkant zette ze kunstig versierde stoelen rondom de lange, gebogen bank van gepolijst hout en dikke gouden bekleding. Hier liet ze haar cliënten en hun moeders, grootmoeders, zussen, nichten, vriendinnen en tantes plaatsnemen. Hier wachtten ze, totdat de bruid in haar trouwjurk de trap afdaalde.

Als dat de wens van de bruid was, kwamen de bruidsmeisjes ook naar beneden om hun jurken te tonen aan de andere vrouwen. Af en toe stond een vader erop om ook van de partij te zijn. Tenslotte, zo protesteerden ze dan, draaiden zij voor de rekening op.

In de kleine ontvangstkamer lagen in en op de sokkelvitruines een veelheid aan sluiers, zakjes, handtasjes, kousen en alle andere dingen die een bruid kon aanschaffen. Op bustes en paspoppen

hingen trouwjurken, jurken voor een huwelijksreis en lingerie in ingetogen stijl.

Onder aan de trap bleef Cora even staan. Wat ging ze ook alweer doen? O ja, de vitrines. En ze moest nog snel naar de bakker voor de taartjes. Maar bij de voordeur bleef ze even staan en tuurde door het geëtste glas, niet in staat de opwinding in haar hart te onderdrukken. Die veranderde van gespannen verwachting in een brandende onrust.

Rufus, waar ben je?

In zijn laatste brief had hij geschreven dat hij dit voorjaar op de Cumberland zou varen. 'Kijk in maart naar me uit.' Maar het was inmiddels de eerste week van april en de kornoeljes in Gardenia Park en langs First Avenue bloeiden al.

Ze was bang dat hij gewond was geraakt, of ziek geworden. Of erger, dat zijn boot een boomstronk had geraakt en gezonken was, waarna een sterke stroming hem onder water had gezogen.

'Hebben we tijd om bij het raam te staan treuzelen?'

Cora draaide zich om en zag haar moeder de kleine ontvangstkamer door lopen; ze bracht haar kapsel in model en streek met haar hand de voorkant van haar rok glad. 'Ik keek net hoe warm het was.' Cora tikte met haar knokkels op het glas en gebaarde in de richting van de thermometer.

'Controleerde je de temperatuur, of keek je naar de rivier?'

Mama dacht graag dat Cora een open boek was. Eentje dat ze goed kon lezen.

'Ik maak de vitrines even in orde en dan ga ik naar de bakker. Zou je de bovenramen open willen zetten om wat frisse lucht binnen te laten? Als de Dunlaps er zijn dan zal het hierbinnen warm worden, ze zijn met een grote groep.'

'Weet je, Cora, als je verlangend uit het raam kijkt, komt hij echt niet sneller terug en daar wordt hij ook geen man van zijn woord van.' Mama ontgrendelde het raam en trok het open.

'Dat is niet eerlijk. Hij is een man van zijn woord.'

'Nou, als dat betekent dat hij het kan veranderen wanneer hij daar zin in heeft en jou ervan kan overtuigen dat het de waarheid

is, dan heb je misschien wel gelijk. Zei je iets over de bestelling van de bakkerij? Toen ik in de bijkeuken keek, zag ik alleen Odelia's kaneelbroodjes.'

'Ja, zodra ik klaar ben met de vitrines ga ik naar Haven's. Wil jij het water voor de koffie en thee om vijf voor opzetten?'

'Ik was al gastvrouw in deze winkel voordat jij geboren werd. Ik weet wanneer ik met de koffie en thee aan de slag moet. Wat ik niet weet, is wat ik met Odelia's broodjes aan moet. Die vrouw slaagt er nog in om van droog gras een prachtige jurk te maken, maar haar bakkunsten laten veel te wensen over. Geen wonder dat Lloyd nooit glimlacht.'

Cora onderdrukte haar lach. 'Sst, mama, straks hoort ze je nog. Je kunt niet ontkennen dat ze heerlijk ruiken.'

'Dat doen ze zeker, maar ik heb haar verteld dat haar zoete broodjes zo hard zijn als steen.' Mama liep naar de trap. 'Dat klopt hè, Odelia?'

'Wat klopt, Esmé?'

'Dat jouw baksels de sterkste tanden kunnen breken.'

'Dat zeg je al twintig jaar tegen me, maar Lloyd heeft nergens last van.'

'Maar hij lacht nooit.' Mama draaide zich om naar Cora en fluisterde achter de rug van haar hand: 'Omdat hij geen tanden heeft.'

'Mama, houd op.' Cora onderdrukte een lach. 'Jij hebt me beter opgevoed dan dat. Gedraag je eens als een dame.'

'Een dame vertelt de waarheid.' Mama liep naar een van de overige ramen en liet het bovenraam zakken. De staande klok in de grote ontvangstkamer sloeg het hele uur.

Acht uur. Cora moest zorgen dat ze aan de slag ging. Bij de sokkelvitrines haalde ze de pashoofden uit de onderste lades en beehing ze met sluiers. Ze drapeerde de tule rond het glas en liet deze uitwaaiëren over de gepolijste hardhouten vloer. Bij een andere set hoofden stak ze rijkversierde kammen in het ruwe nephaar.

Vervolgens legde ze lange, witzijden handschoenen met parelknopjes neer en schikte ze een parelsetje op een blauwfluwelen lopertje.

Deze morgen kwam er een belangrijke klant naar de winkel. Ene juffrouw Ruth Dunlap uit Birmingham, een vooraanstaande jonge vrouw die ook een band had met de winkel. Haar moeder, mevrouw Laurel Schroder Dunlap, die geboren en getogen was in Heart's Bend, had haar jurk en uitzet in 1905 bij tante Jane gekocht. Ze zou een koninklijke behandeling verwachten voor haar dochter. En terecht.

Jane Scott had aan het eind van de jaren tachtig in de negentiende eeuw de bruidsmodestijlen in Milaan en Parijs gezien en honderd-en-een ideeën mee naar huis genomen. Nooit van hun leven hadden de vrouwen van Heart's Bend – boerenvrouwen, bergvrouwen, halfbloeden en voormalige slaven – iets gezien wat in de verste verte leek op wat tante Jane naar de stad bracht.

Maar ze waren er dol op. Door de elegante stijl van tante Janes jurken groeide het winkeltje in het kleine stadje uit tot een legende in Midden-Tennessee en Noord-Alabama en zo ontstond een onwaarschijnlijke traditie in het plaatsje en werd het de lieveling van Heart's Bend.

'Cora, ik weet dat je het niet prettig vindt als ik me met jouw zaken bemoei,' zei mama, toen ze weer de kleine ontvangstkamer binnen kwam, 'maar –'

'Dat vind ik inderdaad niet prettig. Ik ben geen kind meer.' Cora bekeek de laatste sokkelvitrine aandachtig; alles leek te kloppen.

Met een glimlach naar mama liep ze de trap op naar de entresol, naar haar bureau. Ze verschoof de papieren en zette een grote doos met post aan de kant. Allemaal werk voor morgen, wanneer juffrouw Dunlap weer naar Alabama vertrokken was.

Mama volgde haar.

'Je bent geen kind meer en dat is precies wat ik wilde zeggen.' Mama zette haar handen op de rand van het bureau en leunde naar Cora toe. 'Je bent dertig jaar, lieverd. Ik was getrouwd, had twee kinderen en was voorzitter van de lokale suffragettebeweging tegen de tijd dat ik achtentwintig was.'

'Cora, wil je een sluier uitkiezen voor juffrouw Dunlap?' Ode-

lia kwam uit de brede, lange voorraadkamer. 'Ik denk dat handschoenen ook goed bij haar jurk passen.'

'Ik heb de sluiers en handschoenen klaargelegd op de sokkelvitrines in de kleine ontvangstkamer. Ze kan kiezen als ze de jurk past.'

Tante Jane had nergens op beknibbeld, toen ze Hugh Cathcart Thompson, een architect uit Nashville, had ingehuurd om De Bruidswinkel te ontwerpen. Hij was het neusje van de zalm.

Een plek om zaken te doen en tegelijk om te wonen. Hoewel Cora nog niet ingetrokken was op de tweede verdieping, had tante Jane dertig jaar lang boven haar geliefde zaak gewoond.

'En een jurk voor de huwelijksreis? Informele stijl? We hebben de voorbeelden uit de collectie van Elsa Schiaparelli.'

'Ja, natuurlijk, laat haar maar kiezen. We kunnen bestellen wat ze maar wil. De gebreide jurken zijn nog steeds populair.'

Cora hield van de stijl van Schiaparelli; het was alsof ze er rekening mee hield dat vrouwen ook gewoon moesten werken.

'Odelia, help me toch even. Zeg eens tegen Cora dat ze haar hart niet moet afsluiten.' Mama streek met haar hand over Cora's donkere haar. 'Dat is alles wat ik wil zeggen. Ga eens uit met een andere man. Blijf hier niet bij het raam wachten op een of andere kapitein. Je bent de eigenaresse van een bruidswinkel, maar nog nooit een bruid geweest.'

'Dank je, mama. Dat was me nog niet opgevallen.' Het viel iedereen in een stadje ter grootte van Heart's Bend op dat de dertigjarige eigenaresse van de bruidswinkel nooit getrouwd was. 'Jij bent toch degene die me geleerd heeft om mijn hart te volgen?'

'Ja, maar toen wist ik nog niet dat die weg dood zou lopen.' Mama liep de trap af. 'Ik zal verder niets meer zeggen. Ik wil niet dat je overstuur bent als de Dunlaps komen. Zal ik de gebakjes gaan halen? Ik heb nog tijd voordat ik koffie en thee moet zetten.'

'Nee, mama. Ik heb gezegd dat ik zou gaan.' Het was een manier om te ontsnappen en even wat frisse lucht op te snuiven; een wandeling om haar gedachten op een rijtje te zetten en even over hem te kunnen mijmeren, zonder dat mama dat verstoorde.

In de vier jaren dat ze Rufus St. Claire nu kende en van hem hield, had hij nog nooit tegen haar gelogen. Nooit. Hij had vertraging opgelopen, was belemmerd door vaarschema's en had last gehad van de nukken van de rivier, maar hij had altijd woord gehouden. Keer op keer liep hij First Avenue op met zijn olijke glimlach en zijn armen vol cadeautjes, en zijn kussen waren altijd zoeter en hartstochtelijker dan de keer daarvoor.

Dan drukte hij zijn zijdeachtige lippen tegen haar oor. *'Op een dag zul je met me trouwen.'*

Cora huiverde en kromp in elkaar. Ze miste hem zo erg dat het pijn deed. De hele winter en het voorjaar had ze het prima gered met zijn brieven, tot aan deze week, tot maart op zijn eind liep en het gezicht van de man van wie ze hield niet was verschenen.

Bij het verlaten van de entresol – met de drie ovalen, kersenhouten spiegels – waar de bruiden gekleed en gekapt werden, voelde Cora zich in geen enkel opzicht zoals de bruiden van wie ze hield en die ze hielp. Maar o, wat verlangde ze ernaar om in hun voetsporen te treden.

Ze droomde als kind al van haar dag in deze winkel; van het moment dat ze de trap afdaalde tot het koor van 'oh's' en 'ah's' van mama en Odelia, de moeder van haar bruidegom – als zij nog leefde – en haar vriendinnen en familie.

Ze zou zoete thee drinken en op een roomboterkoekje met suikerspikkels knabbelen, vol vreugde over haar aanstaande bruiloft.

Ze worstelde met het gevoel dat ze saai, oud en overgebleven was. Maar hij had het haar beloofd. En tot ze van het tegendeel werd overtuigd, zou ze haar hart volgen, geloven en wachten.

'Esmé, wil je me hier even mee helpen?' vroeg Odelia met een gebaar naar de paspop die ze de jurk had aangetrokken die juffrouw Dunlap tijdens haar eerste bezoekje aan de winkel een maand geleden had uitgekozen. Juffrouw Ruth Dunlap had een Butterick-patroon voor haar jurk uitgekozen en Odelia had haar bijzondere werk verricht.

Cora stelde zich Ruths eerste blik op de jurk voor. Het was altijd mooi om de uitdrukking op het gezicht van de bruid te zien

als ze de jurk voor het eerst in het echt zag. *Het gebeurt echt. Ik ga werkelijk trouwen.*

Toen de klok halfnegen sloeg, klopte Cora de kussens van de bank op en ging na of de gordijnen geopend waren. Toen knikte ze. De winkel was er klaar voor.

‘Juffrouw Dunlap zal er meteen verliefd op zijn,’ zei Cora, terwijl ze op weg was naar de trap. ‘Mam, Odelia, ik ben even weg om de taartjes te halen. Mama, wil je me eraan herinneren dat ik een plaat op de Victrola leg, voordat de Dunlaps hier zijn?’ Tante Jane had het altijd fijn gevonden als er muziek speelde wanneer de bruiden binnenkwamen en Cora wilde die traditie voortzetten. Want was liefde niet het beste lied van allemaal?

Cora pakte haar jas en dook de toiletruimte in om haar hoed op te zetten. Ze bekeek zichzelf even in de spiegel.

Dertig. Ze was dertig jaar oud. Geen meisje meer. Zelfs geen jonge vrouw. Maar een volwassen vrouw, een werkende vrouw. Waar waren de jaren gebleven? Waar had ze haar jeugd aan besteed?

Tot aan de oorlog was ze verliefd geweest op haar vriendje van de middelbare school, Rand Davis. Toen keerde hij terug naar huis en trouwde met Elizabeth White.

Nou, veel geluk samen. Cora had zo veel verdriet gehad om de dood van haar grote broer, Ernest Jr., bij de Somme dat ze het niet had aangedurfd om haar hart te verliezen aan Rand.

Ze leunde dichter naar de spiegel toe en raakte zachtjes haar ooghoeken aan, vanwaar een dun lijntje in de richting van haar wang liep.

In de jaren twintig leek het wel alsof iedereen ging trouwen. Het was druk in de winkel, maar de deur ging nooit voor haar open.

Ze geloofde graag dat het kwam doordat ze op Rufus wachtte. O, de eerste keer dat ze hem zag... Hij liep kordaat de winkel binnen om persoonlijk een zending af te leveren. ‘Dit is achtergelaten op de Wayfarer. Ik dacht, ik breng het even persoonlijk langs.’

Hij had haar met zijn blauwe ogen aangekeken en haar blik gevangen gehouden. Ze was als een blok voor hem gevallen. Bij

het horen van zijn stem stond ze als aan de grond genageld en ze slaagde er met geen mogelijkheid in om nog een zinnig woord uit te brengen.

Tante Jane moest zich ermee bemoeien door hem te wijzen waar hij de balen stof neer kon leggen en zich te verontschuldigen voor Cora.

Cora nam afstand van haar spiegelbeeld en streek met haar hand over haar halflange haar. Ze was geen knappe vrouw. Charmant, zei mama graag. Lang en slank, met een figuur dat meer bij een tiener paste dan bij een volwassen vrouw van dertig. Maar ze kleepte zich volgens de laatste mode en ze slaagde erin haar figuur met behulp van sigaretten of diëten te behouden.

Ze stapte de winkel uit en liep over de stoep richting het centrum van Heart's Bend. Het kleine, maar vermogende stadje onder de rook van Nashville bruiste van de bedrijvigheid.

Winkelleigenaren veegden hun stoepje en riepen naar elkaar. En zij was een van hen.

Niemand had erop gerekend dat tante Jane vorig jaar op zeventigjarige leeftijd zou overlijden tijdens een malaria-epidemie die inmiddels onder controle was, als ze de autoriteiten moesten geloven. De kranige tante Jane had het niet aan zien komen. Dat had niemand.

Zodoende nam Cora de leiding in de winkel over. Met trots.

In de straat vermengde de lucht van gebakken brood zich met de zure geur van paardenmest. Rosie, de merrie van de melkboer, zwaaide met haar staart naar de steekvliegen.

Cora stak Blossom Street over en liep First Avenue door. Ze richtte haar aandacht op de mooie dag, in een poging om mama's opmerkingen te vergeten. Ze zag agent O'Shannon aan de andere kant van de brede straat bij de ingang van Gardenia Park praten met een reus van een vent, gekleed in een blauwe slobberbroek die in zwartleren knielaarzen gestoken was, een ruimvallende blouse die om zijn armen spande en warrige, goudblonde haren die door de wind om zijn gezicht geblazen werden.

Rufus?

‘Rufus!’ Ze vormde met haar handen een kommetje om haar mond en riep zijn naam, zonder te denken aan wat gepast was of wat de roddelantes ervan zouden zeggen. ‘Lieverd! Je bent er.’

Cora rende de straat over en kon net een passerende auto ontwijken. De bestuurder toeterde, maar dat kon haar niet schelen. Haar Rufus was er.

Ze rende op hem af om hem te begroeten en haar hart stroomde over van liefde.

Het sprankje verwachting dat ze die ochtend had gevoeld, was niet onterecht geweest. Hij was teruggekomen. Precies zoals hij gezegd had. ‘Rufus, lieverd! Je bent er.’

Twee vrouwen, OP ZOEK NAAR HUN EIGEN 'LANG EN GELUKKIG'

In de vroege jaren '30 erft Cora Scott de populaire bruidswinkel van haar oudtante in Heart's Bend. Bruiden komen van heinde en verre naar de winkel voor hun speciale dag. Zelf wacht Cora met smart tot haar grote liefde Rufus eindelijk naar huis terug zal keren en haar ten huwelijk zal vragen. Maar dagen worden weken, en weken worden maanden... Ondertussen krijgt Cora genoeg aandacht van Birch Good: een vriend van de familie die er alles aan doet om haar te veroveren. Maar heeft Cora ook oog voor hem?

Meer dan tachtig jaar later keert Haley Morgan terug naar Heart's Bend om te herstellen van een gebroken hart en te rouwen om de verschrikkelijke dood van haar beste vriendin Tammy. Wanneer ze de oude, verlaten bruidswinkel ontdekt waar ze vroeger vaak met Tammy kwam, besluit ze deze te heropenen. Zal Haley hier haar geluk terugvinden?

Rachel Hauck heeft altijd al het verlangen gehad om te schrijven. Hoewel ze journalistiek studeerde, koos ze voor het schrijven van fictie, omdat ze voelde dat ze juist in romans kon schrijven over de dingen in het leven die er écht toe doen. Eerder schreef ze *De bruidsjurk* en *De trouwkapel*, die beide lovend werden ontvangen.

'Romantiek in optima forma, geschikt voor heel wat uurtjes lekker wegdromen.' – *Nederlands Dagblad* over *De trouwkapel*

KOK

ISBN 978 90 297 2746 4 NUR 302

9 789029 727464

www.kok.nl